

Havas István
KÉT VERÉB

Kastély tornyán a magasban
Két veréb ül elhagyottan,
Napok óta ül már ottan.

Pedig öreg mind a kettő,
Megárt nekik a zord felhő,
Hideg szárnyú téli szellő.

De kit várnak, kiért áznak?
Fedél alá mért nem szállnak?
Szabad az út a madárnak!

Szól az egyik, könnye pereg:
„Hallod, apjuk, hogy kesereg:
Gyenge szívem majd megreped!”

„Hallom, anyjuk! Szegény árva!
Kalitkába van bezárva,
Tán el is van metszve szárnya!”

Napok óta ez az ének,
Egymást között így beszélnek:
Rab-fiokról a szegények.

Várnak, várnak, jó az Isten,
Ég kapuja zárva nincsen,
Él a remény szíveikben.

Ég kapuja nincsen zárva,
Imádságnak gyors a szárnya:
Kastély-ablak, ím, kitárva!

S egy kis veréb szárnya lebben,
Kerekedik útra sebtlen:
Szüleihez jutva csendben.

Ablakból egy szőke lányka
Néz boldogan az öreg párra...
A jó Isten majd megáldja!

(1904/10.)